Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (deseti senat)

z dne 28. oktobra 2020*

„Predhodno odločanje – Direktiva 2006/126/ES – Člen 2(1) in člen 11(4) – Vozniško dovoljenje – Vzajemno priznavanje – Obseg obveznosti priznavanja – Vozniško dovoljenje, ki je bilo zamenjano – Zamenjava, ki je bila opravljena, ko je država članica izdajateljica odvzela pravico do vožnje – Goljufija – Zavrnitev priznanja dovoljenja, izdanega v okviru zamenjave“

V zadevi C-112/19,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Verwaltungsgericht Aachen (upravno sodišče v Aachnu, Nemčija) z odločbo z dne 4. februarja 2019, ki je prispela na Sodišče 12. februarja 2019, v postopku

Marvin M.

proti

Kreis Heinsberg,

SODIŠČE (deseti senat),

v sestavi M. Ilešič, predsednik senata, E. Juhász (poročevalec) in I. Jarukaitis, sodnik,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za M. M. H. D. Gebauer, Rechtsanwalt,

– za Evropsko komisijo W. Mölls in N. Yerrell, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalne pravobranilke, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 2(1) ter člena 11(1) in (4) Direktive 2006/126/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o vozniških dovoljenjih (UL 2006, L 403, str. 18).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Marvinom M. in Kreis Heinsberg (okrožje Heinsberg, Nemčija) zaradi odločbe tega okrožja, s katero je to zavrnilo priznanje vozniškega dovoljenja, ki so ga M. M. izdali nizozemski organi.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 V uvodnih izjavah 2 in 8 Direktive 2006/126 je navedeno:

„(2) Pravila o vozniških dovoljenjih so bistveni sestavni del skupne prometne politike, prispevajo k izboljšanju prometne varnosti in pospešujejo prosto gibanje oseb, ki nameravajo bivati v državi članici, ki ni država, v kateri se dovoljenje izda. Zaradi pomena osebnih prevoznih sredstev imetništvo vozniškega dovoljenja, ki ga uradno priznava država članica gostiteljica, spodbuja prosto gibanje oseb in njihovo svobodo ustanavljanja. […]

[…]

(8) Zaradi prometne varnosti bi bilo treba določiti minimalne zahteve za izdajo vozniškega dovoljenja. Treba bi bilo uskladiti standarde v zvezi z vozniškimi izpiti in podelitvijo vozniškega dovoljenja. S tem v zvezi bi bilo treba opredeliti znanja, spretnosti in ravnanje, povezana z vožnjo motornih vozil, in na teh elementih zasnovati vozniški izpit ter ponovno opredeliti minimalne standarde v zvezi s psihofizično sposobnostjo za vožnjo teh vozil.“

4 Člen 1(1) navedene direktive določa:

„Države članice v skladu z določbami te direktive uvedejo nacionalno vozniško dovoljenje, ki temelji na vzorcu Skupnosti, določenem v Prilogi I. Znak na strani 1 vzorca vozniškega dovoljenja Skupnosti vsebuje oznako države članice, ki izdaja dovoljenje.“

5 Člen 2 te direktive, naslovljen „Vzajemno priznavanje“, v odstavku 1 določa:

„Vozniška dovoljenja, ki jih izdajo države članice, se vzajemno priznavajo.“

6 Člen 7(1) Direktive 2006/126 določa pogoje za izdajo vozniškega dovoljenja, ki se nanašajo na sposobnost za vožnjo in na prebivališče prosilca na ozemlju države članice, ki izda vozniško dovoljenje.

7 Člen 11 Direktive 2006/126 določa:

„1. Če imetnik veljavnega nacionalnega vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala država članica, pridobi običajno prebivališče v drugi državi članici, lahko zahteva, da se njegovo vozniško dovoljenje zamenja za enakovredno dovoljenje. Država članica, ki izvede zamenjavo, preveri, za katero kategorijo je predloženo dovoljenje dejansko še veljavno.

2. Ob upoštevanju načela teritorialnosti kazenske in policijske zakonodaje lahko država članica, v kateri ima imetnik vozniškega dovoljenja, izdanega v drugi državi članici, običajno prebivališče, uporabi svoje nacionalne predpise o omejitvi, začasnem odvzemu, odvzemu ali razveljavitvi pravice do vožnje in, če je potrebno, v ta namen zamenja dovoljenje.

3. Država članica, ki izvede zamenjavo, vrne staro dovoljenje organom države članice, ki ga je izdala, in navede razloge za to dejanje.

4. Država članica zavrne izdajo vozniškega dovoljenja prosilcu, čigar vozniško dovoljenje je omejeno, začasno odvzeto ali odvzeto v drugi državi članici.

Država članica zavrne priznanje veljavnosti vsakega vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica osebi, čigar [katere] vozniško dovoljenje je na ozemlju prve države članice omejeno, začasno odvzeto ali odvzeto.

[…]“

8 Člen 15 Direktive 2006/126 je v različici, ki je veljala v času dejanskega stanja v postopku v glavni stvari, določal:

„Države članice si med seboj pomagajo pri izvajanju te direktive ter si izmenjujejo informacije o dovoljenjih, ki so jih izdale, zamenjale, nadomestile, podaljšale ali razveljavile. Države članice od njegove vzpostavitve dalje uporabljajo omrežje EU za vozniška dovoljenja […].“

Nemško pravo

9 Člen 29(1) Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (uredba o pripustitvi oseb v cestni promet), v različici, ki se uporablja v sporu o glavni stvari, določa:

„1. Imetnik tuje pravice do vožnje lahko v okviru obsega svojega dovoljenja za vožnjo vozi motorna vozila na nacionalnem ozemlju, če na tem ozemlju nima običajnega prebivališča v smislu člena 7.“

10 Člen 29(3) te uredbe določa:

„Dovoljenje na podlagi odstavka 1 ne velja za imetnike tujih imetnikov pravice do vožnje,

[…]

3. ki jim je bilo vozniško dovoljenje na nacionalnem ozemlju odvzeto z začasno ali dokončno sodno odločbo ali pa z neposredno izvršljivo oziroma dokončno upravno odločbo,

[…]

Pristojni organ lahko v primerih iz prvega stavka izda ugotovitveni upravni akt o neobstoju dovoljenja za vožnjo.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

11 Nemški organi so 3. julija 2008 M. M. izdali vozniško dovoljenje za vozila kategorij AM in B, 1. julija 2015 pa za kategorijo T.

12 Pri cestnem preverjanju, opravljenem 9. junija 2016, je bilo ugotovljeno, da je M. M. vozil pod vplivom drog. Slednji je bil 20. septembra 2016 obveščen o nameri pristojnih nemških organov, da se mu vzame pravica do vožnje.

13 M. M. je po tem, ko je 29. septembra 2016 omenjene organe obvestil, da nima več stalnega prebivališča v Nemčiji, 13. oktobra 2016 prijavil prebivališče na Nizozemskem, kjer je 1. novembra 2016 zaprosil za zamenjavo svojega nemškega vozniškega dovoljenja za nizozemsko vozniško dovoljenje.

14 Kreis Heinsberg (okrožje Heinsberg) je s sklepom z dne 9. novembra 2016, ki je postal nemudoma izvršljiv in je bil M. M. vročen 12. novembra 2016, zadevni osebi odvzelo pravico do vožnje in jo pozvalo, naj nemudoma vrne vozniško dovoljenje.

15 Nizozemski organi, pristojni za zamenjavo vozniških dovoljenj, so 14. novembra 2016 glede na informacije iz baze podatkov vozniških dovoljenj Evropske unije (RESPER) ugotovili veljavnost pravice M. M. do vožnje, nato pa so mu 17. novembra 2016, v zamenjavo za njegovo nemško vozniško dovoljenje, izdali nizozemsko vozniško dovoljenje. O tej zamenjavi je bil Kreis Heinsberg (okrožje Heinsberg) obveščeno z dopisom z dne 5. decembra 2016, ki mu je bilo priloženo nemško vozniško dovoljenje M. M.

16 Nizozemski organi so po tem, ko jih je Kreis Heinsberg (okrožje Heinsberg) obvestilo o odvzemu nemške pravice M. M. do vožnje, na podlagi zahteve v zvezi s tem 4. januarja 2017 sporočili, da ohranijo prepis njegovega vozniškega dovoljenja, ker na dan vložitve zahteve za zamenjavo navedena podatkovna baza ni vsebovala nobene navedbe glede omejitve pravice zadevne osebe do vožnje.

17 Policija je 17. januarja 2017 pri cestnem preverjanju, opravljenem v Nemčiji, ugotovila, da M. M. nima veljavne pravice do vožnje na ozemlju te države članice.

18 Kreis Heinsberg (okrožje Heinsberg) je z odločbo z dne 5. septembra 2017 ugotovilo, da vozniško dovoljenje, ki je bilo M. M. izdano na Nizozemskem, slednjemu ne daje pravice do vožnje vozil v Nemčiji.

19 M. M. je to odločbo izpodbijal pri Verwaltungsgericht Aachen (upravno sodišče v Aachnu, Nemčija).

20 To sodišče meni, da morajo nemški organi priznati vozniško dovoljenje, ki je bilo izdano na podlagi zamenjave prvega vozniškega dovoljenja, enako kot priznajo vozniško dovoljenje, ki je bilo izdano po opravljenem preizkusu spretnosti za vožnjo motornih vozil. Vendar se nagiba k mnenju, da lahko država članica glede na cilja varnosti na področju cestnega prometa in varstva življenja uporabnikov cest na podlagi člena 11(4) Direktive 2006/126 zavrne priznanje vozniškega dovoljenja, ki je bilo zamenjano, če je do zamenjave prišlo po tem, ko je država članica izdajateljica dovoljenja odvzela pravico do vožnje.

21 Če bi se štelo, da se člen 11(4) Direktive 2006/126 ne uporabi, se predložitveno sodišče sprašuje, ali je odstopanje od načela vzajemnega priznavanja dovoljeno, če lahko država članica, na ozemlju katere se postavlja vprašanje priznanja vozniškega dovoljenja, na podlagi neizpodbitnih informacij ugotovi, da materialna pravica do vožnje ob zamenjavi tega vozniškega dovoljenja ni več obstajala.

22 Verwaltungsgericht Aachen (upravno sodišče v Aachnu) je v teh okoliščinah prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je treba člen 2(1) Direktive [2006/126] razlagati tako, da mora država članica veljavnost dokumenta vozniškega dovoljenja, in sicer vključno s pravicami do vožnje, ki so v njem izkazane, priznati tudi v primeru, če izdaja tega dokumenta temelji na zamenjavi dokumenta vozniškega dovoljenja v skladu s členom 11(1) Direktive [2006/126]?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen: ali lahko država članica na podlagi člena 11(4), drugi pododstavek, Direktive [2006/126] zavrne priznanje zamenjanega dokumenta vozniškega dovoljenja, če je država izdajateljica zamenjavo izvedla, ko je država članica, iz katere izhaja materialna pravica do vožnje, to pravico že odvzela?

3. Če je odgovor na drugo vprašanje nikalen in obstaja dolžnost priznanja: ali lahko država članica priznanje zamenjanega dokumenta vozniškega dovoljenja zavrne vsaj, če lahko država članica, na ozemlju katere se postavlja vprašanje priznanja dokumenta vozniškega dovoljenja, na podlagi , nespornih informacij‘ ugotovi, da ob zamenjavi dokumenta vozniškega dovoljenja materialna pravica do vožnje več ni obstajala?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

23 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 2(1) Direktive 2006/126 razlagati tako, da se vzajemno priznavanje brez vsakršnih formalnosti, ki jih določa, uporablja za vozniško dovoljenje, izdano po zamenjavi na podlagi člena 11(1) te direktive.

24 Spomniti je treba, da se v skladu s členom 2(1) Direktive 2006/126 „[v]ozniška dovoljenja, ki jih izdajajo države članice, […] vzajemno priznavajo“.

25 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča ta določba določa vzajemno priznavanje vozniških dovoljenj, ki so jih izdale države članice, brez kakršne koli formalnosti (sodba z dne 26. oktobra 2017, I, C-195/16, EU:C:2017:815, točka 34 in navedena sodna praksa).

26 Ker navedena določba ne določa razlikovanja glede na način izdaje vozniškega dovoljenja, in sicer med izdajo po opravljenem preizkusu iz člena 7 Direktive 2006/126 ali izdajo po zamenjavi na podlagi člena 11(1) te direktive, načelo vzajemnega priznavanja velja tudi za vozniško dovoljenje, izdano na podlagi zamenjave, ob upoštevanju izjem, ki jih določa ta direktiva.

27 Glede na zgoraj navedeno je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 2(1) Direktive 2006/126 razlagati tako, da se vzajemno priznavanje brez vsakršnih formalnosti, ki ga ta člen določa, uporablja za vozniško dovoljenje, izdano po zamenjavi na podlagi člena 11(1) te direktive, ob upoštevanju izjem, ki jih določa navedena direktiva.

Drugo in tretje vprašanje

28 Predložitveno sodišče z drugim in tretjim vprašanjem, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 razlagati tako, da državi članici omogoča, da zavrne priznanje vozniškega dovoljenja, ki izhaja iz zamenjave na podlagi člena 11(1) te direktive, ker je ta država članica pred to zamenjavo imetniku vozniškega dovoljenja, ki je bilo zamenjano, odvzela dovoljenje za vožnjo.

29 Predložitveno sodišče je ti vprašanji postavilo v zvezi s položajem, v katerem je M. M. na eni strani, preden so nizozemski organi izdali vozniško dovoljenje v skladu s postopkom zamenjave iz člena 11(1) Direktive 2006/126, v Nemčiji storil kaznivo dejanje, zaradi katerega je bil izdan ukrep odvzema njegove pravice do vožnje, vendar vozniško dovoljenje ni bilo vrnjeno nemškim organom, na drugi strani pa so nizozemski organi, ki so bili obveščeni o tem ukrepu odvzema po izdaji novega vozniškega dovoljenja, ohranili vozniško dovoljenje, izdano M. M.

30 Člen 11(1) Direktive 2006/126 določa, da če imetnik veljavnega nacionalnega vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala država članica, pridobi običajno prebivališče v drugi državi članici, lahko zahteva, da se njegovo vozniško dovoljenje zamenja za enakovredno dovoljenje.

31 V skladu s to določbo država članica, ki izvede zamenjavo, preveri, za katero kategorijo je predloženo dovoljenje dejansko še veljavno. V ta namen člen 15 navedene direktive določa, da si države članice med seboj pomagajo ter si izmenjujejo informacije o dovoljenjih, ki so jih izdale, zamenjale, nadomestile, podaljšale ali razveljavile, in v ta namen uporabljajo bazo podatkov vozniških dovoljenj Evropske unije.

32 V obravnavanem primeru, kot je bilo opozorjeno v točki 15 te sodbe, so nizozemski organi 14. novembra 2016 preverili veljavnost vozniškega dovoljenja M. M. v bazi podatkov vozniških dovoljenj Evropske unije in 17. novembra 2016 M. M. izdali novo vozniško dovoljenje.

33 Ker se, kot je razvidno iz odgovora na prvo vprašanje, vzajemno priznavanje brez kakršnih koli formalnosti, določeno v členu 2(1) Direktive 2006/126, uporablja za vozniško dovoljenje, ki ga izda država članica po zamenjavi na podlagi člena 11(1) te direktive, druge države članice načeloma ne morejo preveriti, ali so izpolnjeni pogoji za izdajo, ki jih določa navedena direktiva. To, da ima nekdo vozniško dovoljenje, ki ga je izdala država članica, je namreč treba šteti za dokaz, da je imetnik tega dovoljenja na dan, ko mu je bilo to izdano, te pogoje izpolnjeval (glej v tem smislu sodbo z dne 23. aprila 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, točka 47 in navedena sodna praksa).

34 Sodišče je sicer menilo, da v primeru, ko je na podlagi navedb v samem vozniškem dovoljenju ali drugih nespornih informacij države članice izdajateljice – in ne na podlagi informacij države članice gostiteljice – mogoče dokazati, da eden od pogojev za izdajo vozniškega dovoljenja, določen v Direktivi 2006/126, ni bil izpolnjen, država članica gostiteljica, na ozemlju katere je bilo imetniku odvzeto prejšnje vozniško dovoljenje, lahko zavrne priznanje vozniškega dovoljenja (glej v tem smislu sodbi z dne 26. junija 2008, Zerche in drugi, od C-334/06 do C-336/06, EU:C:2008:367, točki 69 in 70, in z dne 26. junija 2008, Wiedemann in Funk, C-329/06 in C-343/06, EU:C:2008:366, točka 72).

35 Vendar v obravnavanem primeru, kot navaja Evropska komisija, okoliščina, da so nemški organi M. M. že odvzeli dovoljenje za vožnjo, ko so nizozemski organi zamenjali vozniško dovoljenje, ne izhaja niti iz samega vozniškega dovoljenja niti iz drugih informacij iz države članice izdajateljice.

36 V skladu z besedilom člena 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 lahko „[d]ržava članica zavrne priznanje veljavnosti vsakega vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica osebi, čigar [katere] vozniško dovoljenje je na ozemlju prve države članice omejeno, začasno odvzeto ali odvzeto“.

37 Iz besedne zveze „zavrne priznanje“ izhaja, da ta določba ne določa možnosti, ampak obveznost (glej v tem smislu sodbi z dne 26. aprila 2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, točka 53, in z dne 21. maja 2015, Wittmann, C-339/14, EU:C:2015:333, točka 24).

38 Sodišče je razsodilo, da besedilo te določbe vsaki državi članici, ne le državi članici običajnega prebivališča, dovoljuje zavrnitev priznanja veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica (sodba z dne 23. aprila 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, točka 55).

39 Natančneje, Sodišče je menilo, da člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 državi članici, ki ni država članica stalnega prebivališča, omogoča, da na podlagi svoje nacionalne zakonodaje in zaradi kršitvenega ravnanja na njenem ozemlju s strani imetnika vozniškega dovoljenja, pridobljenega v drugi državi članici, sprejme ukrepe, katerih obseg je omejen na to ozemlje, učinek pa na zavrnitev priznanja veljavnosti tega dovoljenja na tem ozemlju (glej v tem smislu sodbo z dne 23. aprila 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, točka 60).

40 V zvezi s tem je Sodišče pojasnilo, da se člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 nanaša na ukrepe, sprejete na podlagi kazenskega in policijskega prava države članice ter ki vplivajo na veljavnost vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, na ozemlju prvonavedene države članice (sodba z dne 23. aprila 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, točka 61).

41 Sodišče je poleg tega že presodilo, da bi to, da bi bilo državi članici naloženo, da prizna veljavnost vozniškega dovoljenja, ki ga je neki osebi izdala druga država članica, čeprav je bil tej osebi v prvi od teh držav članic izrečen ukrep prepovedi pridobitve vozniškega dovoljenja, na podlagi dejanskega stanja, nastalega pred izdajo tega dovoljenja v drugi od teh držav članic, storilce kršitev na ozemlju države članice, zaradi katerih je mogoče izreči tak ukrep, spodbudilo, da v drugi državi članici pridobijo novo dovoljenje ter se tako izognejo upravnim in kazenskim posledicam teh kršitev, in bi v končni fazi spodkopalo zaupanje, na katerem temelji sistem vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj (glej sodbo z dne 21. maja 2015, Wittmann, C-339/14, EU:C:2015:333, točka 30 in navedena sodna praksa).

42 Ti preudarki veljajo tudi, če je bilo vozniško dovoljenje izdano v okviru zamenjave na podlagi člena 11(1) Direktive 2006/126. Zavrnitev priznavanja vozniškega dovoljenja, izdanega po takšni zamenjavi, v tem primeru ustreza tudi cilju splošnega interesa Unije, ki je izboljšanje prometne varnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 22. maja 2014, Glatzel, C-356/12, EU:C:2014:350, točka 51 in navedena sodna praksa) in h kateremu prispeva Direktiva 2006/126, v skladu z njeno uvodno izjavo 2 (sodba z dne 26. oktobra 2017, I, C-195/16, EU:C:2017:815, točka 51).

43 Vendar je iz sodne prakse Sodišča razvidno, da se država članica ne more sklicevati na člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126, da bi za nedoločen čas zavrnila priznanje veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, če je bil zoper imetnika tega dovoljenja na ozemlju prve države članice sprejet omejevalni ukrep (sodba z dne 23. aprila 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, točka 76 in navedena sodna praksa).

44 Kar zadeva posledice takšnega ukrepa, je Sodišče presodilo, da je država članica, ki v takšnih okoliščinah zavrne priznanje veljavnosti vozniškega dovoljenja, pristojna določiti pogoje, ki jih mora imetnik vozniškega dovoljenja izpolniti, da ponovno pridobi pravico do vožnje na njenem ozemlju. Navedlo je, da mora predložitveno sodišče preučiti, ali zadevna država članica z uporabo svojih pravil dejansko ne nasprotuje priznanju – v nedogled – vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, in da mora s tega vidika preveriti, ali pogoji, ki jih določa zakonodaja prve od teh držav članic, v skladu z načelom sorazmernosti ne presegajo tega, kar je primerno in potrebno za uresničitev cilja, ki mu sledi Direktiva 2006/126, in sicer izboljšanje varnosti v cestnem prometu (glej v tem smislu sodbo z dne 23. aprila 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, točka 84).

45 Ob tem je treba opozoriti, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pravni subjekt ne more sklicevati na določbe prava Unije za namene goljufije ali zlorabe (glej v tem smislu sodbi z dne 21. februarja 2006, Halifax in drugi, C-255/02, EU:C:2006:121, točka 68, in z dne 16. oktobra 2019, Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, točka 34).

46 Načelo prepovedi goljufije in zlorabe pravice, izraženo v tej sodni praksi, je splošno načelo prava Unije, ki ga morajo posamezniki spoštovati. Uporabe predpisov Unije namreč ni mogoče razširiti tako, da bi zajemala transakcije, ki se izvedejo z namenom goljufije ali zlorabe ugodnosti, ki jih določa pravo Unije (sodba z dne 6. februarja 2018, Altun in drugi, C-359/16, EU:C:2018:63, točka 49 in navedena sodna praksa).

47 Ugotovitev goljufije temelji zlasti na usklajenem sklopu indicev, ki dokazujejo izpolnitev objektivnega in subjektivnega elementa. V zvezi z okoliščinami iz postopka v glavni stvari je tako na eni strani objektivni element dejstvo, da pogoji, ki se zahtevajo za zamenjavo vozniškega dovoljenja na podlagi člena 11(1) Direktive 2006/126, niso izpolnjeni. Na drugi strani je subjektivni element namen zadevne

osebe, da se izogne ali zaobide pogoje, ki se zahtevajo za takšno zamenjavo, da bi pridobila s tem povezano ugodnost (glej v tem smislu sodbo z dne 6. februarja 2018, Altun in drugi, C-359/16, EU:C:2018:63, točke od 50 do 52).

48 Iz tega izhaja, da kadar se izkaže, da je oseba v okviru zamenjave na podlagi člena 11(1) Direktive 2006/126 z goljufijo dosegla izdajo vozniškega dovoljenja, slednja nikoli ne more biti upravičena do priznanja tako pridobljenega vozniškega dovoljenja v državi članici.

49 V obravnavanem primeru je bil M. M. glede na dejstva, ki jih je opisalo predložitveno sodišče in so navedena v točkah od 12 do 15 te sodbe, 20. septembra 2016 obveščen o nameri nemških organov, da mu odvzamejo pravico do vožnje. Po tej vročitvi je M. M. izjavil, da namerava zapustiti nemško ozemlje, in je 13. oktobra 2016 prijavil stalno prebivališče na Nizozemskem, kjer je 1. novembra 2016 zaprosil za zamenjavo svojega nemškega vozniškega dovoljenja za nizozemsko vozniško dovoljenje, ki mu je bilo izdano 17. novembra 2016.

50 Iz teh elementov in iz pisnih odgovorov nemške in nizozemske vlade na vprašanja Sodišča izhaja, da M. M. med postopkom pred nizozemskimi organi ni opozoril na namero nemških organov, da mu odvzamejo njegovo vozniško dovoljenje, glede katere pa je bil obveščen, in da zadevna oseba teh nizozemskih organov pozneje tudi ni več obvestila o tem, da ji je bila 12. novembra 2016 vročena odločba o odvzemu dovoljenja za vožnjo, čeprav zadnjenavedeni organi še niso zavzeli stališča o njeni zahtevi za zamenjavo vozniškega dovoljenja.

51 Predložitveno sodišče mora po tem, ko preveri informacije iz prejšnje točke, presoditi, ali ravnanje M. M., ki se nanaša na pridobitev novega vozniškega dovoljenja z zamenjavo njegovega dovoljenja v skladu s členom 11(1) Direktive 2006/126, v obdobju od cestnega preverjanja, ki je bilo v zvezi z njim izvedeno 9. junija 2016, pa do izdaje novega vozniškega dovoljenja 17. novembra 2016, pomeni zlorabo ali goljufivo ravnanje. Če je tako, je treba šteti, da je odločba o zavrnitvi priznanja njegovega vozniškega dovoljenja dokončna.

52 V teh okoliščinah je treba na drugo in tretje vprašanje odgovoriti, da je treba člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 razlagati tako, da državi članici omogoča, da zavrne priznanje vozniškega dovoljenja, ki izhaja iz zamenjave na podlagi člena 11(1) te direktive, ker je ta država članica pred to zamenjavo imetniku vozniškega dovoljenja, ki je bilo zamenjano, odvzela dovoljenje za vožnjo.

Stroški

53 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (deseti senat) razsodilo:

1. **Člen 2(1) Direktive 2006/126/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o vozniških dovoljenjih je treba razlagati tako, da se vzajemno priznavanje brez vsakršnih formalnosti, ki ga ta člen določa, uporablja za vozniško dovoljenje, izdano po zamenjavi na podlagi člena 11(1) te direktive, ob upoštevanju izjem, ki jih določa navedena direktiva.**

2. **Člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 je treba razlagati tako, da državi članici omogoča, da zavrne priznanje vozniškega dovoljenja, ki izhaja iz zamenjave na podlagi člena 11(1) te direktive, ker je ta država članica pred to zamenjavo imetniku vozniškega dovoljenja, ki je bilo zamenjano, odvzela dovoljenje za vožnjo.**

Podpisi